

A szobor álma

— Emlékezés Trianonra —

Irta: Bucsy Jenő állami tanító

Aradi vesztőhely régen réma szobra,
Feléled az éjben lázasan, riogva...
Mi az? Mi történt itt? Mi van ott?
Hová lettek a vitéz magyarok?

Nem szóltok már? Nem is költögettek?
Mi történt, hogy így elfeledtek?
Nincs ki törődjön már, gondoljon én velem,
Segíts meg, nézz reám én édes Istenem!

Álmom talán nem vált volna szép valóra?
Csak nem pusztult ki a berek, meg a róna?
Tán nem szedték széjjel még e nemzetet?
Ki ellenségein mindig győzedelmeskedett?

Nagyon rossz álmom volt, nem tudtam pihenni,
Rosszul esik reá visszaemlékezni,
Harc, háboru tombolt a nemzetek között,
Nemzetem is ott volt, birkózott, küzködött.

Petőfi és Kossuth, ők is felébredtek,
Harcra buzditották a hős regimentet:
Előre honvédek! fel a viadalra!
Horvát, rác, meg oláh, hogy azt megsirassa!

Hős rohamok viszik zászlónk győzelemre,
Fut, inal az ellen esztét, fejét vesztve,
Hatvan, Vác, Isaszeg, Nagysalló, Komárom:
Honvéd zászló lobog végig mindahányon!

De jaj! letörött a zászló rúdja már is:
Rátámadt az osztrák, meg az orosz cár is:
Sárba már a selyme, sötét lett az égbolt;
Ugy nézett ki Hazám, mint aki már megholt.

Lassan derengett még az éjtszaka árnya,
Hullarabló sasnak csattogott vad szárnya,
Az garázdálkodott sötét lepel alatt,
Nem hitte, hogy egyszer ő is alul marad.

Lassan hajualodott, türelemmel várták,
Hitték hazájuknak új feltámadását.
Eljött! Öröm volt! Boldogság volt minden,
Magsajnálta őket fenn, a magyar Isten.

Rövid ünnep után kavarodás támadt,
 Dühös ellenségek támadták hazánkat,
 Mind ellensége volt, körül valamennyi,
 Küzdhetsz megint Hazám, nincs időd pihenni.

Kardot köt most ismét agg, férfi és gyermek,
 A sok ellenséggel kezdi a küzdelmet.
 Mi történik? Uram! valóság ez? álom?
 Fut már az ellenség, — szinte alig látom.

Vörösördög kerget muszkát, oláht, rácot!
 Olasz és francia nem győzi a táncot.
 Nagy küzdelmek után négy és fél év múlva,
 Lábánál feküsznek országok, lapulva.

Jaj, de a cél előtt megfordul a kocka:
 Áruló, gaz népek ránk törnek orozva!
 Forradalmat kiált szitkozódó szája:
 Így jutott gazkézre Szent István országa!

A letiprott férgek újból lábra kapnak.
 Lépésről, lépesre mind beljebb haladnak,
 Észrevétlen jönnek, ravasz róka módra...
 Lopják már Hazánkat, hátulról, orozva.

Erdélyben az oláh, délen a rác rabolt,
 Cseh a Felvidéknek egy-kettő: ura volt!
 Tétlen az osztrák sem maradt ott, nyugaton:
 S mire felébredtél... sirhattál... magyarom!

Ez mind valóra vált! Szegény magyar Hazám!
 Csonkán, bénán mehetsz sorsod országutján!
 Elrabolták gyöngyöd, drága kincsed, éked,
 Erdély, Bánát után, fent a Felvidéket.

Hát azért nem jöttök költogetni engem,
 Eltéptek töletek, idegen föld lettem...
 Árván maradtam itt, nincs ki gondoljon rám,
 Látogatóm néha egy-egy vándor madár.

Kedves vándor madár! örülök ha látlak,
 Vidd el üzenetem: összetört hazámnak...
 Maradjon magyarnak, ne csüggedjen vészben,
 Legnagyobb bajában, csak most egyetértsen!

Bizzék Istenében! Ne hagyják most Őt el,
 Együtt érez Ő a sokat szenvedővel.
 Hallgatja a fohászt, hallgatja az imát,
 Vissza adja még a régi magyar Hazát!

Legyetek csak résen, majd eljön az óra,
Készen vagyunk mi is a várt riadóra,
Ott leszünk veletek, mi az élen megyünk,
Istenünk velünk van, ki volna ellenünk?
Ott repül felettünk az ős turul madár,
Ujra a Kárpátok lesz a magyar határ.

Dicső Magyar Isten! Nemzetemnek Atyja!
Tehozzád fordulok, nehéz fájdalmamba,
Hallgasd meg nemzetem imáját, fohását,
Add vissza magyarnak a régi Hazáját!
Nagyságot adj neki, erőt, boldogságot!
Tedd egészsé ismét — Nagymagyarországot!

* * *

Tizenkettőt ütött Aradon az óra...
Szegény magyaroknak szomorú a sorsa...

Névtelen hősök

<i>Lengyel mocsarak közt</i>	<i>Idegen hant alatt</i>
<i>Omladozó sirok.</i>	<i>Nyugtalan az álom!</i>
<i>Rájuk emlékezve</i>	<i>Éjjélkor átkelnek</i>
<i>Forró könnyet sirok.</i>	<i>A csonka határon.</i>
<i>Száz meg száz magyar hős</i>	<i>S holt szívüket ilthón</i>
<i>Porlad ott jeltelen,</i>	<i>Agyonsebzi újra</i>
<i>Hősi homlokukra</i>	<i>Hontalan magyarok</i>
<i>Babér már nem terem!</i>	<i>Töviskoszoruja.</i>

<i>Sok magyar hőst takar</i>	<i>Akit úgy szerettünk</i>
<i>Galiczia síkja,</i>	<i>S vissza nem jöt élve;</i>
<i>Szibéria jege,</i>	<i>Kinek a hazáért</i>
<i>S lankás Bukovina,</i>	<i>Folyt el drága vére</i>
<i>Piavé habjai,</i>	<i>S vissza nem jött élve;</i>
<i>Sziklás Karsztok völgye,</i>	<i>Látogathat minket:</i>
<i>Szerb agyagóceán</i>	<i>Sirassuk meg újra</i>
<i>S a franciák földje.</i>	<i>Drága véreinket!</i>

P. Ábrahám Ernő.